

KRÓLEWSKIE KAPŁAŃSTWO

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: 1 P 2,1-3; Hbr 4,12; 1 P 2,4-8; Iz 28,16; Wj 19,3-6; 1 P 2,5.9-10.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Ale wy jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście rozgłaszali cnoty tego, który was powołał z ciemności do cudownej swojej światłości” (1 P 2,9).

Wychowany w żydowskiej kulturze, religii i historii Piotr zwraca się do chrześcijan, do których pisze jako do narodu świętego i ludu wybranego. Czyniąc to, posługuje się językiem przymierza, jaki *Stary Testament* odnosi do starożytnego Izraela. Piotr stosuje to słownictwo do Kościoła nowotestamentowego.

Nic dziwnego, bo przecież poganie, którzy uwierzyli w Jezusa, zostali wszczępieni w Boży lud przymierza. Są oni obecnie pełnoprawnymi uczestnikami obietnic przymierza. „Jeśli zaś niektóre z gałęzi zostały odłamane, a ty, będąc gałązką z dzikiego drzewa oliwnego, zostałeś na ich miejsce wszczępiiony i stałeś się uczestnikiem korzenia i tłuszczu oliwnego, to nie wynoś się nad gałęzie; a jeśli się chełpisz, to pamiętaj, że nie ty dźwigasz korzeń, lecz korzeń ciebie” (Rz 11,17-18).

W wersetach, które będziemy studiować w tym tygodniu, Piotr wskazuje swoim czytelnikom święty obowiązek i wzniosłe powołanie, jakie stały się ich udziałem, gdy przyłączyli się do Bożego ludu przymierza, czyli, mówiąc językiem Pawła, zostali wszczępieni w szlachetne drzewo oliwne. Wśród tych obowiązków znalazł się również taki, jaki otrzymali starożytni Izraelici — głoszenie wielkiej prawdy o zbawieniu oferowanym ludziom przez Boga.

Na początku 1 P 2,1 występuje słowo *więc*, które oznacza, że to, co zostanie napisane dalej, wynika z tego, co zostało napisane wcześniej. 1. rozdział *1 Listu Piotra*, jak zauważyliśmy, jest majstersztykiem, jeżeli chodzi o to, czego Chrystus dokonał dla nas i jak powinniśmy na to odpowiedzieć. W kolejnym rozdziale Piotr podejmuje na nowo ten temat i rozwija go.

Przeczytaj 1 P 2,1-3. Co Piotr mówi nam o tym, jak powinniśmy żyć?

Piotr posługuje się dwoma różnymi obrazami, by wskazać, że chrześcijanie mają podwójny obowiązek. Jeden z tych obrazów ma charakter negatywny, jako że pewne rzeczy zostały przez chrześcijan porzucone. Drugi jest pozytywny, gdyż powinniśmy się starać czynić to, co dobre.

W pierwszym z tych obrazów Piotr wzywa chrześcijan, by wyzbyli się złości, zdrady, obłudy, zazdrości i obmowy (zob. 1 P 2,1). Czyniąc to, chrześcijanie będą postępować inaczej niż wielu z tych, którzy żyją wokół nich. Ponieważ odrzucili złość, nie będą chcieli krzywdzić innych, ale raczej pragnąć będą ich dobra. Ponieważ odrzucili zdradę, nie będą zводить innych, ale będą prostolinijni i uczciwi. Chrześcijanie nie będą zazdrościć tym, którzy mają jakichś dóbr więcej. Będą zadowoleni ze swego życia i z tego, czym obdarzyła ich Boża opatrzność. Nie będą też wypowiadać słów, które mogłyby celowo szkodzić cudzej reputacji.

Drugi obraz, jakiego Piotr używa — niemowlęcia pragnącego mleka (zob. 1 P 2,2) — ukazuje pozytywną stronę jego pouczenia. Chrześcijańskie życie nie jest jedynie kwestią odrzucania złych rzeczy. Takie życie byłoby puste. Polega ono także na szukaniu duchowego pokarmu z taką intensywnością, z jaką głodne niemowlę domaga się mleka. Piotr wskazuje czytelnikom źródło tego duchowego pokarmu — Słowo Boże, *Biblię* (zob. także Hbr 4,12; Mt 22,29; 2 Tm 3,15-17). To przez Słowo Boże mamy wzrastać duchowo i moralnie, gdyż w nim mamy najpełniejsze dostępne nam objawienie Chrystusa. W Jezusie otrzymaliśmy najpełniejsze przedstawienie charakteru i natury Świętego Boga, którego mamy miłować i któremu mamy służyć.

Jak te 2 obrazy, przedstawione powyżej, wiążą się ze sobą, to znaczy, dlaczego poszukiwanie duchowego pokarmu w Słowie Bożym pomaga nam odrzucać złe działania i postawy, przed jakimi ostrzega nas Piotr?

Przeczytaj 1 P 2,4-8 (zob. także Iz 28,16; Ps 118,22; Iz 8,14-15). Do jakiej ważnej prawdy nawiązuje tu Piotr? Co mówi nam o tym, jak powinniśmy postępować w odpowiedzi na to, czego dokonał dla nas Jezus?

Po tym, jak Piotr wezwał adresatów swojego listu do poszukiwania duchowego pokarmu, natychmiast skierował ich uwagę na Jezusa Chrystusa, Żywy Kamień. Porównanie to jest przypuszczalnie nawiązaniem do jerozolimskiej świątyni. W 1 P 2,4-8 apostoł cytuje 3 starotestamentowe fragmenty *Biblii* naświetlające znaczenie Kamienia Węgielnego, które wskazuje na rolę Jezusa w Jego Kościele. Nie tylko Piotr łączył te wersety z Jezusem. Także Jezus posłużył się Ps 118,22, kończąc jedną ze swoich przypowieści (zob. Mt 21,42). Piotr uczynił podobnie w swojej mowie do izraelskich przywódców w Dz 4,11, a Paweł zacytował Iz 28,16 w Rz 9,33.

Piotr podkreśla, że choć Jezus został odrzucony i ukrzyżowany, to jednak jest on Bożym Wybrańcem i Kamieniem Węgielnym duchowego domu Bożego. Tak więc chrześcijanie są niejako żywymi kamieniami budującymi się w ten duchowy dom. Używając Kamienia Węgielnego i kamieni tworzących budowlę, Piotr przedstawia obraz Kościoła. Kościół jest zbudowany na Jezusie i składa się z Jego wyznawców podążających za Nim.

Zwróć uwagę, iż stając się chrześcijanami, stajemy się częścią chrześcijańskiej społeczności, zgromadzenia, czyli zboru. Jak cegła czy kamień są wbudowywane w większą strukturę, tak chrześcijanie nie zostali powołani do pójścia za Jezusem w izolacji od innych. Chrześcijanin, który świadomie stroni od wspólnego oddawania czci Bogu i współdziałania z innymi chrześcijanami w celu szerzenia Królestwa Bożego, zaprzecza swemu powołaniu. Chrześcijanie zostają zanurzeni w Chrystusie, ale będąc zanurzonymi w Chrystusie, zostają tym samym ochrzczeni w Jego Kościele.

Piotr mówi także o funkcji Kościoła. Ma on stanowić „kapłaństwo święte” (1 P 2,5) składające duchowe ofiary. W czasach starotestamentowych kapłani symbolicznie pośredniczyli między Bogiem a Jego ludem. Słowa Piotra i innych autorów ksiąg nowotestamentowych często nawiązują do słownictwa dotyczącego świątyni i kapłaństwa w celu przedstawienia Kościoła jako żywej świątyni Bożej oraz jako ludu Bożego mającego funkcję kapłańską. Piotr wskazuje na starotestamentowy system nabożeństwa, aby ukazać prawdę o tym, jak chrześcijanie powinni żyć i postępować dzisiaj.

Przeczytaj jeszcze raz 1 P 2,5. Na czym polega składanie duchowych ofiar? Jak mogą to czynić chrześcijanie w ramach wspólnotowych nabożeństw?

Piotr pisał swoje listy w znacznym stopniu z perspektywy starotestamentowej. Centralnym pojęciem w tej perspektywie jest przymierze — temat wyróżniający się w izraelskiej i chrześcijańskiej teologii.

Czym jest przymierze?

Przymierze (hebr. *berit*) to słowo oznaczające traktat czy formalną umowę między dwiema stronami. Może zostać zawarte między dwiema osobami (np. Labanem i Jakubem w Rdz 31,44) lub dwoma królami (np. Salomonem i Chiramem w 1 Krl 5,12). Może zostać zawarte także między królem a jego ludem (np. Dawidem i starszyzną Izraela w 2 Sm 5,3).

Jednak najczęściej pojęcie przymierza występuje w kontekście więzi między Bogiem a Jego wybranym ludem, potomkami Abrahama.

Przeczytaj Rdz 17,1-4; Wj 2,24; 24,3-8. Co te fragmenty ksiąg mówią nam o przymierzu Boga z Izraelitami?

Księga Rodzaju, pierwsza księga *Biblii*, przedstawia zawarcie przez Boga przymierza z Abrahamem (zob. Rdz 15,9-21; 17,1-26). Bóg wspominał na to przymierze, gdy uratował swój lud z niewoli w Egipcie (zob. Wj 2,24). Bóg odnowił to przymierze w czasach Mojżesza, gdy nadał Izraelitom dziesięciopro przykazań i inne przepisy (zob. Wj 19,1-24,8, w tym zwłaszcza Wj 24,3-8).

Ale obietnice przymierza nie były bezwarunkowe. „Bóg obiecał, że jeśli będą wierni w zachowywaniu Jego wymagań, On będzie ich darzył wszelkim dobrem i pobłogosławi pracy ich rąk”¹.

Prorocy raz po raz ostrzegali Izraelitów przed niebezpieczeństwami nieposłuszeństwa prawu Bożemu, często posługując się przy tym słownictwem dotyczącym przymierza. Bibliści twierdzą, że poza prorocत्वami *Księgi Daniela* i *Apokalipsy Jana* wiele biblijnych prorocत्व ma charakter warunkowy. Dlatego pojęcie posłuszeństwa jest tak ważne w związku z obietnicami przymierza. Prorocत्वa o błogosławieństwach przymierza były uzależnione od posłuszeństwa prawu Bożemu, zaś prorocत्वa o klęsce i nieszczęściu dotyczyły nieposłuszných.

Co dla ciebie znaczy fakt, iż jesteś związany przymierzem z Bogiem? Jakie zobowiązania nakłada na ciebie to przymierze?

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Mountain View—Omaha 1948, t. II, s. 574.

W 19. rozdziale *Księgi Wyjścia* czytamy, iż Bóg powiedział do Mojżesza:

— „Tak powiesz domowi Jakuba i to oznajmisz synom izraelskim: Wy wdziałeście, co uczyniłem Egipcjanom, jak nosiłem was na skrzydłach orlich i przywiodłem was do siebie. A teraz, jeżeli pilnie słuchać będziecie głosu mego i przestrzegać mego przymierza, będziecie szczególną moją własnością pośród wszystkich ludów, bo moja jest cała ziemia. A wy będziecie mi królestwem kapłańskim i narodem świętym” (Wj 19,3-6).

Oto przesłanie ewangelii objawione tysiące lat przed Golgotą: Bóg wykupuje swój lud, wybawia go od grzechu i z niewoli spowodowanej przez grzech, a następnie nakazuje mu miłować Go i być jako szczególnemu ludowi przymierza posłusznym wobec Niego przed światem.

Przeczytaj 1 P 2,5.9-10 i Wj 19,6. Co Piotr ma na myśli, gdy nazywa chrześcijan „królewskim kapłaństwem, narodem świętym” (1 P 2,9)? Co te wyrażenia mówią nam, adwentystom dnia siódmego, o naszych chrześcijańskich obowiązkach?

.....

.....

.....

Dom duchowy, ród wybrany, królewskie kapłaństwo i lud nabyty przez Boga to zaszczytne określenia przypisywane w *Biblii* szczególnej więzi Boga z potomkami Abrahama. Teraz, w kontekście nowotestamentowym po Golgocie, Piotr używa tego samego języka przymierza, stosując go do Kościoła. Obietnice przymierza zawartego z Izraelem zostały rozszerzone tak, by obejmowały nie tylko Żydów wierzących w Jezusa, ale także chrześcijan pochodzących z pogan. Tak, przez Jezusa także poganie, którzy zostali chrześcijanami, mogą się uważać za potomków Abrahama. „A jeśli jesteście Chrystusowi, tedy jesteście potomkami Abrahama, dziedzicami według obietnicy” (Ga 3,29). Przez Chrystusa każdy, bez względu na pochodzenie, może się stać częścią królewskiego kapłaństwa.

Naród święty? Królewskie kapłaństwo? Jak określenia te, odniesione do nas osobiście, powinny wpływać na to, jak żyjemy zarówno jako jednostki, jak i jako społeczność? Jak możemy postępować stosownie do tak wzniesłego powołania?

Podobieństwo Kościoła nowotestamentowego do starotestamentowego nie kończy się na kwestii zbawienia oraz naszym powołaniu i wybraniu przez Boga. Pytanie brzmi następująco:

— Do czego zostaliśmy powołani i wybrani?

Piotr odpowiada na to niezwłocznie. Wskazuje, że ta szczególna więź ma swój cel. Otóż chrześcijanie mają rozgłaszać „cnoty tego, który was powołał z ciemności do cudownej swojej światłości” (1 P 2,9). To właśnie mieli czynić starożytni Izraelici. Bóg powołał ich, by byli Jego świadkami w świecie. Jego celem było błogosławienie całego świata za pośrednictwem starożytnego Izraela, Jego ludu przymierza.

Przeczytaj następujące wersety: Pwt 4,6; 26,18-19; Iz 60,1-3; Za 8,23. Co łączy je wszystkie?

Starożytny Izrael jako lud przymierza otrzymał misję dotarcia do świata z ewangelią — zbawieniem zaferowanym przez Boga. Chrześcijanie mają taką samą Bożą misję. Zostali powołani do dzielenia się z ludźmi swoim doświadczeniem i poznaniem Boga oraz tym, czego On dokonał dla ludzkości przez Chrystusa.

Przeczytaj 1 P 2,10. Dlaczego ten werset ma tak istotne znaczenie dla misji i celu wyznaczonych chrześcijanom?

Świat pogrążony w grzechu i śmierci skazany jest na zagładę. Ale Jezus oddał życie, by uratować każdego człowieka od wiecznej śmierci. Podobnie jak starożytni Izraelici zostaliśmy nie tylko wyróżnieni, ale także obarczeni poważnym obowiązkiem. Chrześcijanie otrzymali niezwykle wzniosły status ludu Bożego. Ale to wiąże się z obowiązkiem zapraszania innych ludzi do przyjęcia tego wysokiego statusu. Jak czytamy w 1 P 2,10, chrześcijanie są ludem Bożym. Niegdyś nie byli ludem, ale teraz okazano im miłosierdzie i stali się *świętym* ludem (zob. 1. i 2. rozdział *Księgi Ozeasza*). W *Biblii* słowo *święty* zazwyczaj oznacza odłączenie do oddawania chwały Bogu. Tak więc jako święty lud chrześcijanie mają być odłączeni od świata, wyróżniając się swoim sposobem życia. Mają być jak ogień w chłodną noc przyciągający ludzi swoim ciepłem. Chrześcijanie otrzymali obowiązek dzielenia się z bliźnimi wspaniałością zbawienia, w którym uczestniczą.

DO DALSZEGO STUDIUM

„Zbór jest w oczach Bożych rzeczą szczególną. Ceni On go nie z powodu jego zewnętrznych wartości, lecz za szczerą pobożność, jaką wyróżnia się w świecie. Ceni On to, że członkowie zboru wzrastają w poznawaniu Chrystusa i że widać postęp w jego duchowych doświadczeniach.

Chrystus chce, by Jego winnica przyniosła owoce świętości. Oczekuje miłości i dobroci. Żadne piękno sztuki nie wytrzyma porównania z pięknem charakteru naśladowców Chrystusa. Atmosfera łaski otacza duszę wierzącego. Wpływ Ducha Świętego na umysł i serce czyni je wonnością Chrystusową i zysła przez nie innym Boże błogosławieństwo”¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Co to znaczy być powołanym z ciemności do cudownej Bożej światłości? Co to oznacza dla ciebie? Gdybyś miał to wyjaśnić komuś, kto nie wierzy w Jezusa, co byś powiedział? Czym jest ciemność, a czym światłość? Na czym polega różnica między nimi w kontekście tego, o czym mówi Piotr w swoim liście?

2. „Patrzcie! Nauczyłem was ustaw i praw, jak mi rozkazał Pan, mój Bóg, abyście tak postępowali w ziemi, do której wchodzicie, aby ją wziąć w posiadanie. Przestrzegajcie ich więc i spełniajcie je, gdyż one są mądrością waszą i roztropnością waszą w oczach ludów, które usłyszawszy o wszystkich tych ustawach, powiedzą: Zaprawdę, mądry i roztropny jest ten wielki naród. Bo któryż wielki naród ma bogów tak bliskich, jak bliski jest nam Pan, nasz Bóg, ilekroć go wzywamy. I któryż wielki naród ma ustawy i prawa tak sprawiedliwe, jak cały ten zakon, który wam dziś nadaję” (Pwt 4,5-8). W jaki sposób słowa te odnoszą się do nas, adwentystów dnia siódmego, oraz do tego, do czego zostaliśmy powołani przez Boga ze względu na wszystko, co od Niego otrzymaliśmy?

3. Przeczytaj 1 P 2,3. Co apostoł miał na myśli, gdy napisał: „...gdyżeście zakosztowali, iż dobrotliwy jest Pan”? Jak ty zakosztowałeś dobroci i łaski Boga?

4. Przyjrzyj się swojemu zborowi. Co czyni go atrakcyjnym dla tych, którzy nic nie wiedzą o adwentystach dnia siódmego i ich wierzeniach?

¹ Ellen G. White, *Przypowieści Chrystusa*, Warszawa 2010, wyd. IV, s. 191-192.